VUI.. CƯỜI..

Truyện ma

Mấy anh rỗi nghề ngồi chung quanh cái bàn đèn tán truyện ma.

Một anh nói: tôi sợ nhất ma trơi.

Anh thứ hai: ma trơi có gì mà sợ. Anh chưa lên Sơn-la, anh không biết ma cà rồng — ghê lắm! sợ chẩn lỗ mũi bay vù-vù.

Anh thứ ba: còn kém ma xó, anh vào nhà vắng ăn vụng nó đếm một, hai, ba.

Trong bọn có một người cứ việc nạo lẩu không nói năng gì.

Một người hỏi:

— Thế nào, sao bác ngồi yên vậy? Bác sợ ma gì nhất?

— Tôi ấy à? Tôi chỉ sợ m... femme.

●

Tiếng lạ

Lại mấy anh ngồi truyện gẫu, không biết nói về gì, bàn đến tiếng chim kêu ban đêm.

Một anh nói: tiếng cú kêu ghê nhất: cụ u u u.

Anh thứ hai: cú lợn kêu ghê hơn nhiều.

Anh thứ ba: không bằng vọ nó kêu: Rơ ơ ơ ơ... u u u.

Anh thứ tư, thấy mấy anh kia võ công rồi nghĩ tán truyện chẳng đâu vào đâu, vội nói:

— Tôi biết một con kêu to nhất mà ghê sợ nhất, nó kêu huy huy... uýt.

Mấy anh kia hỏi: con gì vậy?

— Con tàu hỏa.

●

Chuyện nhạt của Lão Ốn

Vật thí nghiệm

— Nấm rẻ quá, chị ạ, nhưng tôi chẳng biết thế nào là nấm độc.

— Chị lấy một ít rồi mua mang, mua thịt nấu một bát đem biếu bà mẹ chồng ác nghiệt của chị, hễ bà cụ ăn vào đau bụng lăn lộn gần chết thì thứ nấm ấy là nấm độc.

●

Nhanh trí

— Mợ ạ, hình tôi hay quên lắm, tôi vừa mới mua một cặp kẹo ở trên hàng Buồm,

— Thế cậu đánh rơi rồi à?

— Không, lẩn thẩn thế nào tôi vừa đi vừa nhấm hết.

●

Gàn bát sách

Vợ — Thế nào, ngủ hai ngày giời mà chưa dậy à? Cậu định nằm ăn vạ đấy phải không?

Chồng — Đấy, mợ đã biết, tôi rất thích dậy sớm, cứ mặt giời mọc lên thì tôi đã dậy rồi, hai ngày hôm nay, vì giời mưa, đen, không có mặt giời nên tôi không hề nào dậy được!

●

Sống sót

— Đò trước tầu Đông-lợi đắm, nghe đâu chỉ có một mình anh sống sót phải không?

— Vâng, ấy cũng nhờ hồng phúc nhà vợ tôi to nên tôi mới thoát khỏi chết.

— Thế lúc anh thoát nạn ra sao, anh hãy kể lại cho tôi nghe nào?

— Có gì đâu, tôi ngủ trưa, thành ra nhỡ chuyến tầu ấy.

○

Nói khéo

— Đôi giầy này hơi chật nhỉ?

— Thưa ngài, không chật đâu ạ, thật là vừa khít, ngài đi ít lâu nó rãn ra thì đẹp lắm!

— Thôi chả chơi đưa tôi thử đôi giầy kia!

— Vâng mời ngài thử.

— Đôi giầy này lại rộng, mà da thế này tôi chỉ sợ không bền.

— Thưa ngài, ngài đi hơi rộng nó thoải mái, dễ chịu, ngài đi ít lâu nó co lại thì vừa xinh! da thế này mà ngài không sợ bền ư? Đây này ngài nghe: (gõ vào da giầy!) da tốt gõ kêu boong-boong như đồng!

— Chân tôi hễ đi da cứng thì sưng phồng ngay lên.

— Ấy cái thứ da này lúc thường thì cứng, hễ có hơi chân người thì lại mềm như nhung!

○

Chuyện trên tầu bay

Phi công. — Hôm qua tôi ngã bác ạ!

Bạn. — Chết chửa! Thế bác không bị thương à?

Phi công. — Không, tôi chượt phải cái vỏ chuối.

○

Đi kiện

— Tòa phạt nó một đồng bạc tiền bồi thường, mà nó chưa đền cho tôi.

Thầy kiện. — Phải đòi cho được đồng bạc bồi thường chứ! ông có muốn đòi, hãy đưa cho tôi 50p 00 trước đây.

Lão Ốn

○

Ông phán Z là người hiếu sắc lại lác mắt. Chẳng biết ông tính thế nào, mà đến bắt một nhà có hai chị em ruột Lan và Huệ, ông toan « cuỗm » cả, nhưng lại ngại tốn tiền! Biết thóp thế, chúng định trêu ông một mẻ cho bõ ghét!

Một hôm, theo lệ thường, ông bắt mỗi người phải ngâm một câu, trước khi ăn cháo. Lan nhanh trí, lập tâm ngỏ truyện:

Cũng là phận cải, duyên kim,
Cũng là máu chảy, ruột mềm biết sao?
. . . Nhờ lượng anh hào!. . .

Huệ đã nhắm trước, thấy ông rục rịch tiếp:

Mắt xanh nhờ lượng anh hào,
Yêu ai? xin lựa đặt vào cho tinh!
. . . Chẳng liếc cũng tình!. . .

Câu nói tuy hợp cảnh, nhưng khí hỗn! Chẳng biết nó đã dụng tâm hay vô ý mà quên rằng ông phán tôi lác quá, còn biết để mắt vào ai? Vì thế, ngài giận, đã chẳng ban cho cái liếc nào, còn... lườm, mà khốn nỗi, hai người cũng không biết ngài lườm ai lúc ấy. . .

Th. Lâm.

Vẽ Khôi-hài

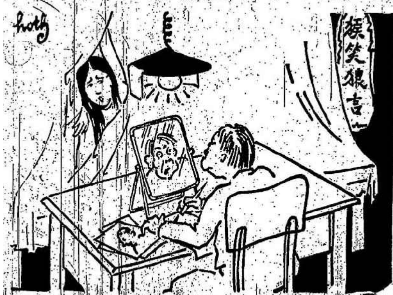

— Đêm khuya rồi, cậu giậy làm gì thế?
— Tôi muốn vẽ một cái mặt khỉ mà vẽ mãi chưa được!

MỘT VIỆC RẤT LỢI CHO HỌC SINH

Các anh em học sinh muốn:

1) Có các bài học in sẵn không phải mua sách.
2) Có livret và carte d'élève, vào thư viện xem sách và mượn sách đều không mất tiền.
3) Được trừ học phí hay lĩnh học bổng.
4) Có một trường có kỷ-luật, có cử-nhân, tú-tài, và ở các trường cao-đẳng sư phạm ra, thì nên đến ĐỒNG-KHÁNH HỌC ĐƯỜNG N. 39 rue des TEINTURIERS Hanoi mà học sẽ được vừa ý.

Hỡi các phụ-huynh học-sinh:

Muốn cho con em *thành tài* và có *nhân cách* thì nên sớm gửi trường.

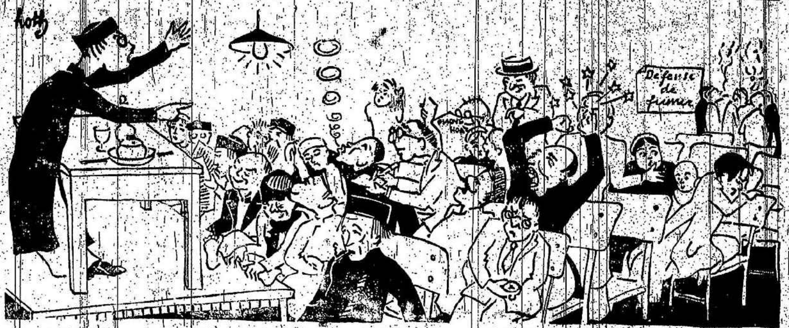

— Thưa các ngài, quốc là nước, túy là say. Thuốc lào là quốc túy của ta, ta phải bảo tồn. Thuốc lào còn, cái điếu còn, cái điếu còn, nước ta còn...

chuyện ngắn.

TIẾNG GỌI Ở CÕI ÂM

Tôi mới đi xa về, đến nhà tiếp được tin người bạn cũ mất, vội vàng sắm sửa sang làng Vò-ngại viếng bạn.

Bấy giờ về cuối thu, gió đã lạnh, giời trông nặng nề ảm đạm, mấy đám mây đen như sụp thấp xuống chân giời. Đi từ trưa, người đã thấy mệt mà giời lại sẩm-sẩm tối mới đến một cái làng nhỏ. Dân làng Vò-ngại chắc nghèo khó lắm nên cổng vào làng sơ sác, ngoài lũy tre toàn là đầm nước xó tha ma cả không có mấy thửa ruộng. Tôi theo con đường khúc khuỷu, qua cổng làng, rồi đi thẳng vào trong các ngõ tối vắng tanh không có một ai, đi đến đâu như đi đến một nơi bỏ hoang, ngoài tiếng chân bước không còn một tiếng gì nữa.

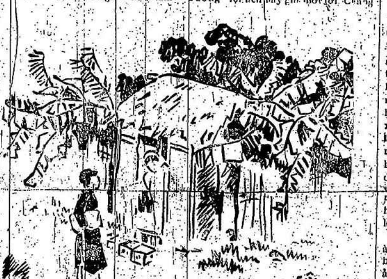

Tôi vội tìm đến nhà người anh em bạn. Cổng nhà làm bằng gỗ, lâu ngày đã mục nát có mấy cái tiểu vỡ dựng lộn bực bước. Trông vào không thấy ai, bèn lấy tay khẽ gõ cửa. Đợi mãi chỉ thấy tiếng chó sủa ra, trong nhà cửa phên đóng kín mít, qua khe cửa có ánh đèn thấp thoáng. Một chốc cửa mở, một người con gái bận đồ tang trắng chạc độ mười bảy, mười tám tuổi. Dáng điệu có vẻ đẹp, nhưng xanh sao éo lả, tiếng nói rất khẽ như vẳng ở xa đưa lại. Tôi đoán là em gái bạn tôi. Cô đóng cửa lại chắc chắn rồi chỉ lối cho tôi đi qua vườn, một cái vườn toàn chuối, gió thu thổi rào rào nghe lạnh cả người.

Một người đàn bà chạc độ năm mươi tuổi, thấy tôi vào, đứng dậy chào rồi mời ngồi ở kỷ, hỏi chuyện và bảo pha nước uống. Tôi nhìn chung quanh thấy mình ở một gian nhà gỗ rộng rãi bày biện rất đơn sơ. Giữa nhà có một cái bàn thờ, trên thắp hai ngọn nến đã gần tàn.

Khi em gái bạn tôi kiễng lên thắp hương, tôi trông rõ ở giải yếm hai cái bùa. Tôi cúi lễ: trên bàn thờ có cái ảnh của bạn nét mặt dàu dàu đương đăm-đăm nhìn tôi, cô em gái bạn đứng dựa vào vách, cúi đầu ngẫm nghĩ.

Tôi lễ xong, ra bàn ngồi, cầm chén trà lên lại đặt xuống không uống được, phần thương bạn, phần thương tình cảnh nhà bạn. Bà mẹ thấy bạn con mình đến thăm, nhưng như cảm động, hơi đỏm-đỏm nước mắt. — Tôi nói:

— Đã mấy hôm nay tôi có việc phải đi xa không nhận được tin tức, về đến nhà, được tin bác cả mất, tôi vội vàng sang thăm ngay, đến từ trưa nhưng đường lối nên bây giờ mới tới. Chẳng hay bác cả tôi mắc bệnh gì?

— Thưa, cháu nó nào có bệnh tật gì đâu, mấy năm nay thôi học về quê làm ruộng vẫn được mạnh khỏe như thường. Tôi có một mình nó — cũng tưởng, ai có hay đâu!

Bà mẹ ngừng một lúc rồi lại nói:

— Tháng trước cụ bà nhà tôi mất không may trúng phải giờ thiêng — họ đồn rằng ngoài mộ, ở bãi tha ma đầu làng, cứ độ nửa đêm, thường thấy thần hình đỏ mỏ và trong mộ có tiếng khóc than. Tôi đã mượn nhiều thầy phù-thủy cao tay mà chưa trừ được, nên nó lại về bắt đi.

Người mẹ nói đến đấy dừng mình ghê sợ nhìn hai bên mình, rồi lặng yên không nói nữa. Tôi trông ra cửa sổ thấy giời tối đen như mực, một cơn mưa to hình như sắp trút xuống. Gió thổi mạnh rào - rào ở ngoài vườn chuối, làm lung lay hai ngọn nến trên bàn thờ — xa xa vẳng vẳng mấy tiếng tù và, và tiếng chó cắn ma trong xóm.

Bà mẹ gọi đầy tớ, dặn:

— Hôm nay tối giời, cửa ngõ phải đóng chắc chắn...

Tôi thì cứ nghĩ quanh quẩn đến cái chết bí mật của bạn, tôi không tin có trùng nên không tin rằng bạn bị trùng bắt, chắc là bị cảm hay chết vì một bệnh gì bất ngờ, hai cái chết trùng nhau, nên có câu truyện ấy. Còn bà mẹ và cô con gái vốn đã tin lại gặp cảnh thê-thảm, hai mẹ con ở một nhà trơ trọi, chắc vì lo sợ, có khi nói đến thần — tôi muốn biết rõ, nên hỏi:

Lúc bác cả tôi mất, có triệu chứng gì không, hay là chỉ sốt qua loa?

Bà mẹ không để ý đến lời tôi nói, mắt cứ đăm-đăm nhìn một vật gì rồi lẩm bẩm:

— Nó kia! nó kia! cái bóng gì ở trong buồng, con vào xem.

Tôi tưởng có ai, quay lại thì không thấy gì cả, đầu nhà chỉ có cái buồng tối, từ lúc tôi vào không để ý đến.

Người em gái đứng dậy bảo tôi rằng:

— Đẻ tôi hay mê thế luôn.

Rồi lấy tay chỉ vào buồng và nói với tôi rằng:

— Đẻ tôi có tính ấy từ độ anh tôi mất, anh tôi mất có đau yếu gì đâu. Một buổi tối, đẻ tôi vào mở cửa buồng — chính cái buồng này, cửa vừa mở thấy trước mặt một thây người treo lủng-lẳng, anh tôi bị trùng bắt thắt cổ chết... Đấy, bác xem, nó hại nhà tôi đến thế đấy, chúng tôi không thể ở lâu đây được, định ít nữa thì rời đi nơi khác. Bác tính, nhà có hai mẹ con... cả đêm nào tôi chợp mắt được đâu. Nhiều khi đêm khuya thanh vắng, tôi nghe như vẳng — vẳng có tiếng người ở ngoài ngõ về gọi « cháu ơi », hễ thắp đèn gọi người nhà dậy thì lại không thấy gì nữa.

Tôi đứng dậy, đi đi lại lại, có rũ cái âm-khí nặng-nề như bao bọc lấy mình, bụng nghĩ đến ngay mình cũng chịu ảnh hưởng, huống chi là đàn bà con gái yếu bóng vía, nên khuyên hai mẹ con rời đi nơi khác ở, sớm ngày nào hay ngày ấy.

●

Đêm đã khuya, ai nấy đi ngủ — Mình tôi nằm gian ngoài nhà khách. Đèn trên đã tắt chỉ còn có cái đèn con để ở dưới phản ánh sáng lờ mờ — tôi trằn trọc mãi không sao ngủ được, mắt cứ nhìn vào cái buồng tối, cái thây người treo lủng lẳng còn quanh quẩn trong trí.

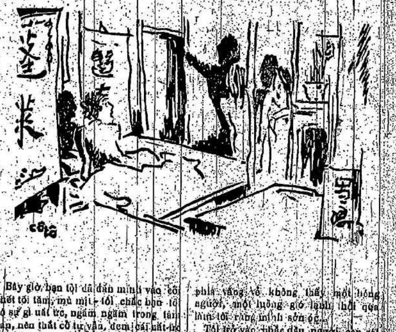

Bây giờ bạn tôi đã dẫn mình vào cõi chết tối tăm, mù mịt — tôi chắc bạn tôi có sự gì uất ức, ngấm ngầm trong tâm can, nên thắt cổ tự vẫn, đem cái uất-ức đó theo mình, không muốn cho ai hay.

Tôi đương nghĩ ngợi, bỗng rật nẩy mình nghe trong nhà như có tiếng người chạy, người vật lộn nhau. Tôi thất kinh ngửng đầu lên trông, thấy trước mặt một tấn kịch không bao giờ quên được. Người mẹ đầu tóc rũ rượi, mặt thất sắc, một tay giữ chặt lấy cột nhà, một tay níu cô con gái hốt hơ hốt hải.

— Chết thôi, con đừng ra mở cửa, tiếng bà về gọi đấy, đừng ra mở cửa. Đấy tiếng « cháu ơi », con nghe rõ chưa... đừng ra, trông nó về bắt con đấy.

Tôi giữ chuyện ấy nó càn..., tôi lắng tai nghe..., đợi ngay tôi lúc ấy cũng nghe rõ ràng có tiếng gọi ở ngoài cổng. Tôi không hiểu rõ, sao nữa nhưng mà tôi không thể nhầm được, rõ ràng có tiếng gọi nhưng không phải tiếng người còn sống, nghe như tiếng gọi ở cõi âm đưa lên.

Người con gái, mặt tái ngắt, nhìn mẹ thở không ra hơi, kêu rú lên như để trả lời tiếng gọi ngoài ngõ, rồi vùng tay ra, bước nhanh qua cửa..., một bóng trắng thoáng qua sân, một tiếng động ngoài cổng.

Trong nhà người mẹ ngã gục xuống phản, giơ hai tay như với lấy bóng con, kêu lên một tiếng, rồi ngất đi. Tôi vùng đứng dậy, một tay cầm cây đèn, một tay giắt con giao con, tôi tiếng gọi người nhà. Không ai trả lời tôi, chẳng nghĩ gì nữa, bước nhanh ra ngoài sân, chạy ào ào làm ngọn đèn lung lay nhìn không rõ. Ngoài cổng như có tiếng người ngã.

Đến nơi, trong bóng tối, tôi thấy thoáng có vật gì trắng trắng nằm dài ở bực cửa. Tay phải cầm chuôi con giao, tay trái cầm cây đèn, rơ lên soi. Người con gái nằm sấp trên mặt đất như cái thây chết. Dưới mái tóc rũ rối một giòng máu đen chảy lai láng ra đất. Tôi trông thấy, giật nẩy mình, cây đèn cầm ở tay rơi xuống vỡ tan. Giời tối đen lại, tôi tưởng ra ngõ, không thấy gì, mà có tiếng người gọi « cháu ơi » ngay ở ngoài ngõ. Hay là tôi mê-hoảng chăng? không có lẽ nào không có người mà có tiếng gọi được. Tôi định tâm, tay cầm vững con giao, mở phăng cổng nhìn ra, tứ phía vắng vẻ không thấy một bóng người, một luồng gió lạnh thổi qua làm tôi rùng mình sởn ốc...

Tôi trở vào, nhắc đầu người con gái xem thì hơi thở đã lạnh, lúc tôi ngửng lên toan gọi người nhà, thấy một con mèo đen to ngồi lù-lù trên mái cổng.

NGÔ TÂM-TƯ

Xin mách giúp

Nếu các ngài muốn được một cái xe nhà đẹp đẽ, sơn tốt, chắc chắn thì nên lại hiệu:

AN-THÁI

Ngài sẽ được vừa lòng, và hiệu đó sẽ trông nom sang sửa hộ ngài luôn không tính tiền.

Hiệu Đức-Lợi
26, 61 Rue des Tasses Hanoi
Téléphone: 571
Đồ đồng đẹp và kỹ nhất Bắc-kỳ, có đủ các kiểu mỹ thuật, giá bán phải chăng
Chủ-nhân PHÙNG-VĂN-MẬU
các chi-điếm
165, Rue d'Espagne — SAIGON
78-80 P. Doumer — HAIPHONG